

Sygn. akt IV P 27/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marta Żuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016r. w S.

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko (...) M. I., S. (...) Spółka jawna w S.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, diety i ryczałty za podróże służbowe

I. zasądza od (...)M. I., S. (...) Spółka jawna w

S. na rzecz H. K. kwotę 83 972,02 zł (osiemdziesiąt trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote dwa grosze) tytułem diet i ryczałtów za podróże służbowe z ustawowymi odsetkami od dnia 30 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. umarza postępowanie w zakresie objętym cofnięciem pozwu;

IV. nakazuje pobranie od (...)M. I., S. I.

Spółka jawna w S. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) kwoty 3305,30 zł (trzy tysiące trzysta pięć złotych trzydzieści groszy) tytułem częściowego pokrycia: wydatków na opinie biegłego i opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa od poniesienia której powód został zwolniony;

V. znosi między stronami koszty procesu;

VI. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do

kwoty 1500 zł (tysiąc pięćset złotych).

Sygn. akt IV P 27/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 sierpnia 2013 roku powód H. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) M. I. S. (...) spółka jawna w S. kwot: tytułem zależności z tytułu podróży służbowych w wysokości 33 000 zł, godzin nadliczbowych za lata

2010-2013 w wysokości 15 851 zł wraz z ustawowymi odsetkami, ekwiwalentu za trzy dni urlopu płatnego w kwocie 208,56 zł (k.2-3 i 12).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 24-26). W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, iż roszczenie pracownika za okres od 2010 r. do 30.08.2013 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 291 § 1 kp. Ponadto wskazano, iż powód poza wynagrodzeniem zasadniczym pobierał ryczałt za godziny nadliczbowe w kwocie 264 zł miesięcznie i kwota ta w całości pokrywała jego wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Podniesiono również, iż powód otrzymał także należności z tytułu diet krajowych i zagranicznych, co potwierdzał własnoręcznym podpisem, które naliczane były zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowych i na okoliczność powyższego pozwany załączył rozliczenia kosztów zagranicznych podróży służbowych (k.37-81).

W piśmie procesowym z dnia 11 października 2013 r. powód rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 182 000 zł z ustawowymi odsetkami za okres od września 2010 r. do 31 lipca 2013 r. z tytułu należności wskazanych w pozwie (pismo k. 144).

Postanowieniem z dnia 18 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach Iv Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę zgodnie z właściwością Sądowi Okręgowemu w Siedlcach IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (postanowienie k. 246).

W piśmie z dnia 2 grudnia 2014 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, iż żądanie zapłaty kwot wskazanych w powództwie dotyczy okresu od sierpnia 2010 r. do lipca 2013 r. (pismo k. 345).

W piśmie procesowym z dnia 6 lipca 2015 r. pełnomocnik powoda ograniczył żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 84 280,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pismo k. 398-399).

Na rozprawie dnia 30 listopada 2015 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 84 280,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 424v).

Pozwany w toku całego procesu wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Dnia 27 października 2009 r. H. K. zawarł z (...) M. I., S. I. Sp. j. w S. umowę o pracę na okres próbny do 26.01.2010 r., na podstawie której został zatrudniony na stanowisku kierowcy (umowa k. 2 cz. B akt osobowych). Następnie dnia 27 stycznia 2010 r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony do 22.02.2010 r. (umowa k. 7 cz. B akt osobowych). Kolejne umowy o pracę między stronami została zawarte na czas określony od dnia 25 marca 2010 r. do dnia 24 czerwca 2010 r., od 25 czerwca 2010 r. do dnia 24 czerwca 2011r., od 25 czerwca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., w których H. K. powierzono obowiązki kierowcy (umowy o pracę k. 9, 11, 13 cz. B akt osobowych). Od dnia 1 stycznia 2012 r. H. K. został zatrudniony przez (...) M. I., S. I. Sp. j. w S. na umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy z miesięcznym wynagrodzeniem brutto 1500 zł (umowa k.15 cz. B akt osobowych) i pracował do 31 lipca 2013 r., kiedy to doszło do rozwiązania stosunku pracy (świadcstwo pracy k. 3 cz. C akt osobowych). H. K. pracując u pozwanego w wymienionych wyżej okresach zatrudniony był na stanowisku kierowcy i wykonywał przewozy w obrocie międzynarodowym. H. K. wykonywał przewozy towarów do (...) (delegacje k. 37-81, notes powoda z zapiskami k.14-22). Za swoją pracę H. K. otrzymywał wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę - ostatnio w kwocie 1500 zł brutto, ryczałt za godziny nadliczbowe w kwocie 264 zł miesięcznie (okoliczności niesporne). Pracodawca poza wymienionymi kwotami miał wypłacać H. K. również wynagrodzenie za odbyte kursy w wysokości odpowiadającej 9% frachtu za podróż z kraju za granicę i 11% za podróże między państwami (przerzuty) i z tego tytułu wymieniony

otrzymał za okres od sierpnia 2010 r. do 31 lipca 2013 r. kwotę 92 829 zł gotówką w datach wynikających z zapisów w jego notesie (opinia biegłego k. 375-376, zapiski powoda w notesie k. 14-22). H. K. nie miał możliwości zweryfikowania czy kwoty wypłacane mu tytułem procentu od frachtu są naliczane przez pozwanego prawidłowo, gdyż pracodawca nie udostępnił mu dokumentów źródłowych, z których wynikałaby wysokość frachtu. Pracodawca żądał podpisania przez powoda druków rozliczeń podróży służbowych in blanco oraz dowodów wypłaty KW. Powód podpisywał te druki przed ich wypełnieniem i nie otrzymywał kwot wynikających z tych rozliczeń. Powód nie otrzymywał należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi, tylko zamiast tych kwot procent od frachtu za każdą z odbytych podróży (rozliczenia podróży służbowych k. 37-81, 403-404, dowody wypłaty – koperta k. 430, zeznania powoda w charakterze strony k. 424v-426v, zeznania świadków: S. L. k.285v-286, W. N. k.286-287, R. K. k.322v-323v, A. L. k.362v-363v). Pracodawca nie zapewniał również H. K. noclegów w trakcie podróży służbowych, za każdym razem bowiem H. K. nocował w kabinie samochodu ciężarowego. Wyżywienie w trakcie podróży służbowej powód również zapewniał sobie sam.

U pracodawcy obowiązuje regulamin pracy kierowców, który w punkcie VII § 24 reguluje wypłatę wynagrodzeń. Zgodnie z powyższym zapisem wynagrodzenie wypłacane było pracownikom z dołu za przepracowany miesiąc 10-dnia następnego miesiąca kalendarzowego w siedzibie pracodawcy gotówką, a na pisemny wniosek pracownika było przelewane na rachunek bankowy wskazany przez pracownika (regulamin k.329). U pracodawcy nie obowiązywał natomiast regulamin wynagradzania (pismo k. 327).

Należność przysługująca H. K. z tytułu diet i ryczałtów za noclegi za okres od sierpnia 2010 r. do 31 lipca 2013 r. to kwota 176 801,02 zł, w tym z tytułu diet – 104 333,48 zł, z tytułu ryczałtów za noclegi – 72 467,54 zł (opinia główna po skorygowaniu opinią uzupełniającą k. 369-390, k. 409-411). Na poczet tej należności powód zaliczył wypłacone mu przez pracodawcę należności za ten okres z tytułu ustalonego frachtowego w kwocie 92 829 zł. Pracodawca pozostaje w zwole z wypłatą H. K. kwoty 83 972,02 zł z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w związku z odbytymi przez wymienionego podróżami służbowymi w okresie od sierpnia 2010 r. do lipca 2013 r.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie materiału dowodowego obdarzonego przez Sąd wiarygodnością wymienionego w stanie faktycznym.

Do sprawy nic nie wnoszą zeznania świadka E. K., gdyż świadek pracuje u pozwanego dopiero od 14.06.2013 r. i nie zajmowała się rozliczaniem kierowców z tytułu podróży służbowych, otrzymywała gotowy wypełniony i podpisany druk z rozliczeniem delegacji. W ocenie Sądu również zeznania świadka P. P. (k.324-324v) nie mają istotnego znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż wskazany świadek zajmuje się poszukiwaniem załadunków i zleceń i nie miał wiedzy na temat rozliczania delegacji. Zeznania świadków: C. G. (k.342v), J. K. (k.342v-343), A. M. (k.343-343v), M. R. (k.343v), L. C. (k.349v) dotyczą rozliczeń pozwanego z nimi za okresy ich zatrudnienia do 2007, 2008 r., a więc okresu z przed zatrudnienia powoda u pozwanego. Zeznania wymienionych świadków w związku z tym, że dotyczą okresu sprzed zatrudnienia powoda nie mają znaczenia dla ustalenia sposobu wynagradzania kierowców przez pozwanego za podróże służbowe.

Sąd nie obdarzył wiarygodnością zeznań świadka M. G. (k.342-342v), w części gdzie zeznał, iż nie podpisywał druków rozliczeń delegacji służbowej in blanco i otrzymywał wszystkie należności od pracodawcy z tytułu diet i ryczałtów za noclegi. Zeznania wskazanego świadka są bowiem mało precyzyjne, gdyż zeznał również, iż „nie wnikał w wysokość” wypłacanych mu należności przez pracodawcę, nie interesował się tym, nie był w stanie odpowiedzieć, jak naliczane były mu wypłacane przez pracodawcę kwoty, bo pracodawca je naliczał. Ponadto zeznania wymienionego świadka pozostają w sprzeczności z zeznaniami m.in. świadka R. K. (k. 322v-323v), który zeznał konsekwentnie, iż dopiero od stycznia 2014 r. były wypłacane kierowcom przez pozwanego należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi, a wcześniej zamiast tych należności był wypłacany procent od frachtu i tak byli wynagradzani wszyscy kierowcy, w tym powód oraz z zeznaniami świadka A. L. (k.362v-363v), który również zeznał, iż należności z tytułu diet były wypłacane przez pozwanego dopiero od stycznia 2014 r., a wcześniej zamiast nich był wypłacany procent od frachtu. Również świadek S. L. zeznał, iż procent od frachtów był wypłacany zamiast diet i ryczałtów za noclegi (k.285v-286). Świadców S. L., A. L. nie mieli żadnego konfliktu z pozwanym na tle wypłaty należności z tytułu podróży służbowych. Świadek S. L. zeznał,

że nie domagał się wypłaty diet i ryczałtów bo umówił się na procent od frachtu, zeznał również, że procent od frachtu był wypłacany powodowi. Wobec w/w dowodów z zeznań świadków zeznania M. G. nie zasługują na wiarygodność.

Sąd obdarzył również wiarygodnością dowód z opinii biegłej ds. księgowości A. D. po skorygowaniu wyliczeń za pierwszą podróż powoda w dniach od 11.08.2010 r. do 26.08.2010 r. Opinia biegłej jest logiczna, spójna, oparta na dokumentacji dotyczącej wyjazdów służbowych powoda zgromadzonej w aktach sprawy i stanowi miarodajny dowód w sprawie. Biegła dokonała rzetelnego wyliczenia wysokości diet i ryczałtów za noclegi za okres od 11.08.2010 r. do 31.07.2013 r. Ponadto w piśmie pełnomocnika pozwanego z dnia 18 września 2014 r. przyznano, że u pozwanego nie obowiązywał regulamin wynagradzania (k.327), który określałby zasady rozliczania podróży służbowych, dlatego wyliczeń należności (diet i ryczałtów) dokonano tak jak dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, stosując do dnia 28 lutego 2013r. przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, zaś od 1 marca 2013 r. przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Odnośnie należności za podróż służbową od 11.08.2010 r. do 26.08.2010 r. Sąd uznał, iż krajem docelowym podróży były Niemcy, a nie Francja jak to wskazał powód w swoim kalendarzu (k.22v), gdyż Niemcy jako kraj docelowy podróży wynika z delegacji (k.403) i nie zostały przedstawione żadne dokumenty przez stronę powodową, ani zgłoszone wnioski dowodowe na okoliczność tego, że kraj docelowy był inny niż to wynika z treści delegacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bezsporna była okoliczność, że powód był zatrudniony u pracodawcy (...) M. I., S. I. Sp. j. w S. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od 1 stycznia 2012 r. na stanowisku kierowcy transportu międzynarodowego za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1500 zł brutto, a wcześniej na podstawie umów o pracę na czas określony. Podstawową kwestią sporną była okoliczność, czy pozwany wypłacał powodowi należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi. Ostatecznie bowiem powództwo zostało ograniczone do kwoty 84 280,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu należności za podróże służbowe, co do pozostałych roszczeń pozew został cofnięty ze zrzeczeniem się roszczenia (k.399 i 424v).

Podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia jest art. 77⁵ § 1 k.p. oraz wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, a także zastępujące je od 1 marca 2013 roku rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Przepisy przewidują dwa sposoby ochrony uprawnień pracowników związanych z podróżą służbową. Po pierwsze, w aktach określonych w art. 77⁵ § 4 k.p. (postanowieniach układu zbiorowego pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę) dieta nie może być niższa niż ustalona dla pracowników sfery budżetowej. Po drugie, jeżeli te akty nie zawierają postanowień dotyczących zwrotu kosztów podróży służbowej, zastosowanie znajdują przepisy dotyczące pracowników sfery budżetowej (art. 77⁵ § 5 k.p.). Zgodnie z obowiązującym do końca lutego 2013 r. § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, a także zgodnie z zastępującym je od 1 marca 2013 roku rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej - z tytułu podróży odbywanej w miejscu i terminie określonym przez

pracodawcę pracownikowi przysługują diety oraz zwroty kosztów noclegów. Dieta jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki. Wysokości diet za dobę podróży w poszczególnych państwach jest określona w załącznikach do ww. rozporządzeń. Zgodnie z powołanymi rozporządzeniami za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu. Oba rozporządzenia, wykluczają jednak możliwość zwrotu pracownikowi kosztów wydatkowanych na nocleg czy ryczałtu na jego pokrycie, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniła pracownikowi bezpłatny nocleg.

W uchwale z dnia 7 października 2014 r. Sąd Najwyższy wskazał, że zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego - odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w rozporządzeniu albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy (I PZP 3/14, OSNP 2015/4/47).

W niniejszej sprawie zarówno wysokość diet jak i ryczałtów za nocleg nie została określona w umowie o pracę, zaś pracodawca w spornym okresie nie posiadał układu zbiorowego pracy, czy też regulaminu wynagradzania. Co za tym idzie, do określenia należności kierowcy z tytułu diet oraz ryczałtów za noclegi zastosowanie znalazły do dnia 28 lutego 2013r. przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r., zaś od dnia 1 marca 2013 r. przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Odnosząc się do definicji „podróż służbowa” to powyższa kwestia uregulowana została w art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców z 16 kwietnia 2004 r. zgodnie z którą za podróż służbową uważane jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy:

a)przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub

b)wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego.

W umowie o pracę jako miejsce wykonywania pracy przez powoda została wskazana miejscowość S. ul. (...), zatem podróże odbywane przez powoda do (...)w okresie jego zatrudnienia u pozwanego są podróżami służbowymi w rozumieniu w/w przepisu. Powyższa kwestia nie była również kwestionowana w toku procesu przez pozwanego.

Świadczenia wypłacane przez pracodawcę na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową pracownika nie są składnikiem wynagrodzenia za wykonaną pracę, ale stanowią zwrot zwiększonych kosztów wynikających ze świadczenia pracy poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy (por. wyrok SN z 15 lutego 2000 r., I PKN 536/99, OSNAPiUS 2001 nr 13, poz. 443).

W ocenie Sądu Okręgowego, otrzymywana przez powoda kwota w okresie od sierpnia 2010 r. do lipca 2013 r. w wysokości 92 829 zł tytułem ustalonego procentu od frachtu w istocie stanowiła część należności przysługujących powodowi z tytułu diet i ryczałtów za noclegi. Powyższe potwierdzają zeznania świadków: S. L. k.285v-286, W. N. k.286-287, R. K. k.322v-323v, A. L. k.362v-36363v, z których wynika, że zamiast diet i ryczałtów był wypłacany procent od frachtu i wymienieni świadkowie zeznali, iż tak samo jak oni był wynagradzany również powód. To, że powyższa kwota stanowiła część należności z tytułu podróży służbowych wynika również z samego stanowiska powoda, który zaliczył powyższą kwotę na poczet należności z tego tytułu i w odniesieniu do kwoty 92 829 zł cofnął m.in. powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia. Zgodnie z opinią biegłego ds. księgowości A. D. powodowi z tytułu diet

i ryczałtów za noclegi za okres od 11.08.2010 r. do 31.07.2013 r. przysługiwała kwota 176 801,02 zł a wypłacona została przez pozwanego do kwoty 92 829 zł, dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda różnicę tych kwot w wysokości 83 972,02 zł. Sąd uznał, iż powodowi nie została wypłacona powyższa kwota mimo, iż pozwany załączył do akta sprawy rozliczenia kosztów zagranicznych podróży służbowych oraz dowody KW, z podpisem powoda, które miały potwierdzać że wszystkie należności z tytułu podróży służbowych zostały powodowi wypłacone. Sąd obdarzając wiarygodnością dowód z zeznań powoda w charakterze strony oraz dowody z zeznań świadków: S. L., W. N., R. K., A. L. doszedł do wniosku, iż powyższe dokumenty księgowo były podpisywane przez powoda in blanco i od podpisania tych dokumentów in blanco było uzależnione zatrudnienie powoda, jak i innych kierowców oraz wypłata wynagrodzenia według procentu od frachtu. Ponadto rozliczenia kosztów zagranicznych podróży służbowych oraz dowody KW złożone przez pozwanego nie stanowią dowodu wypłaty należności, które z nich wynikają, gdyż jak wynika z zeznań samego pozwanego (k.426v-427) daty, które widnieją na sporządzonych rozliczeniach są to dni, w których poszczególne delegacje były rozliczane przez pracowników biura księgowego, według kursu waluty obcej obowiązującego w tej dacie, a nie data faktycznej wypłaty należności, a daty i należności z dowodów KW były dostosowywane do dat wpisanych na rozliczeniach delegacji. Powyższe powoduje, że pozwany nie dysponuje dowodem na okoliczność tego, że należności z tytułu podróży służbowych były faktycznie wypłacone powodowi. Twierdzenie pozwanego, iż powyższe należności były wypłacane do 10 dnia następnego miesiąca razem z wynagrodzeniem nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiałach dowodowych. Po pierwsze należy wskazać, iż skoro dodatkowe dowody KW miały potwierdzać wypłatę diet i ryczałtów, to jaki sens miało wpisywanie na tych dowodach dat z rozliczenia delegacji, skoro te dowody miały być dodatkowym zabezpieczeniem pracodawcy. A po drugie złożone przez pozwanego zeznania co do tego w jaki sposób były wypełniane powyższe dokumenty uwiarygadniają zeznania powoda i wskazanych powyżej świadków, co do tego, że faktycznie powód jak i inni kierowcy podpisywali te dokumenty in blanco, a pracodawca wypełniał je dostosowując zapisy do własnych potrzeb. Znaczenie mają również zapisy powoda dokonywane w kalendarzu, z których jasno wynika kiedy i w jakiej wysokości powód otrzymał należności od pozwanego za odbyte podróże (k. 14-22). Powyższe wskazuje na rzetelność i wiarygodność powoda, co do kwot jakie rzeczywiście otrzymał od pozwanego za odbyte podróże.

Ponadto z zeznań pozwanego i z zeznań świadka R. O. (k. 431v-432) wynika jednoznacznie, że rozliczeniami delegacji za podróże służbowe zajmowali się pracownicy biura rachunkowego, z którym współpracuje pozwany, i do zaksięgowania tych rozliczeń w kosztach uzyskania przychodu pozwanego wystarcza samo rozliczenie, nie jest potrzebny dokument KW, który był wprowadzony przez pozwanego jako dodatkowe zabezpieczenie na wypadek gdyby pracownicy dochodzili swoich należności. Należy uznać zatem, że dokumenty KW były sporządzane przez pozwanego bez potrzeby, nie miały one znaczenia dla rozliczeń księgowych i zostały stworzone przez pracodawcę wyłącznie na jego potrzeby i nie mają związku z faktycznymi wypłatami dokonywanymi przez pozwanego ani co do ich wysokości, ani terminu wypłaty. Sąd nie obdarzył wiarygodnością dowodu z zeznań świadka R. O., w części gdzie zeznała, iż delegacje gdy trafiały do biura rachunkowego do rozliczenia były czyste, bez podpisu powoda. Powyższe zeznanie jest sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym obdarzonym wiarygodnością.

Podsumowując pozwany nie wykazał, aby wypłacił powodowi należności z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w pełnej wysokości, a to na nim spoczywa ciężar dowodu.

Wobec powyższego, za dowodem z opinii biegłej sądowej, uzupełnionej opinią pisemną z dnia 4 sierpnia 2015 r., na podstawie powołanych powyżej przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 83 972,02 zł tytułem diet i ryczałtów za podróże służbowe. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne. W zakresie objętym cofnięciem pozwu postępowanie zostało umorzone na podstawie art. 355 § 1 kpc.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Należności za poszczególne podróże służbowe powinny być bowiem wypłacone pracownikowi niezwłocznie po ich zakończeniu, co powoduje że roszczenie od odsetki dopiero od daty wniesienia pozwu zasługują w całości na uwzględnienie.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego na podstawie art. 291 § 1 kp, co do należności za miesiąc sierpień 2010 r., gdyż powództwo zostało wniesione dnia 30 sierpnia 2013 r., a podróż służbowa powoda w tym miesiącu zakończyła się 26.08.2010 r., a zgodnie z regulaminem wynagradzania wynagrodzenie pracodawca miał wypłacać do 10 dnia następnego miesiąca, w tym wobec zeznań pozwanego w tym terminie powinny być również wypłacane należności z tytułu podróży służbowych, tak więc należność z tytułu diet i ryczałtów za miesiąc sierpień 2010 r. stała się wymagalna w dniu 10 września 2010 r. Nie upłynął zatem okres przedawnienia 3 lat od daty wymagalności roszczenia w dacie wniesienia pozwu.

Na podstawie art. 83 ust. 2, art. 97 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 poz. 1025 j.t.) Sąd nakazał pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3305,30 zł tytułem częściowego pokrycia: wydatków na dowód z opinii biegłego i opłaty od uwzględnionej części powództwa od poniesienia której powód został zwolniony. Powyższa kwota została obliczona proporcjonalnie do wysokości roszczenia, któremu uległ pozwany tj. pozwany przegrał proces w 54% i Sąd obciążył go w tym procencie z kwoty 6120,92 zł na która składają się kwoty 1921,92 zł wydatków na opinię biegłego i 4199 zł opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

O kosztach procesu między stronami orzeczono na podstawie art. 100 kpc z uwagi na to, że obie strony prawie w równym stopniu uległy w swoich stanowiskach.

Stosownie do treści art. 477² § 1 zd. 1 k.p.c. wyrokowi w pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1500 zł, tj. w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.